

¹Ha engedelmesen hallgatsz az ÚRnak, a te Istenednek szavára, ha megtartod és teljesíted mindazokat a parancsolatokat, amelyeket ma parancsolok neked, akkor a föld minden népe fölé emel téged Istened, az ÚR. ²Rád szállnak mindezek az áldások, és kísérni fognak téged, ha hallgatsz az ÚRnak, a te Istenednek szavára.

³Áldott leszel a városban, és áldott leszel a mezőn. ⁴Áldott lesz méhed gyümölcse, földed termése és állataid ivadéka, teheneid ellése és nyájaid szaporulata. ⁵Áldott lesz kosarad és sütőteknőd. ⁶Áldott leszel jártodban-keltesben.

⁷Verességgel sújtja az ÚR ellenségeidet, ha rád támadnak: egy úton vonulnak föl ellened, de hét úton menekülnek előled. ⁸Áldást bocsát az ÚR csüredeire és minden vállalkozásodra, és megáld azon a földön, amelyet neked ad Istened, az ÚR. ⁹Az ÚR a maga szent népévé emel téged, ahogyan megesküdött neked, ha megtartod Istenednek, az ÚRnak a parancsolatait, és az ő útjain jársz. ¹⁰A föld valamennyi nemzete látni fogja, hogy az ÚRról kaptad a nevedet, és félnek majd tőled.

Kedves Testvéreim!

Áldás! Talán még azoknak is feltűnt, akik kicsit álmosabban érkeztek ma az istentiszteletre, hogy az áldás szó, illetve az „áldott leszel” kifejezés hányszor előfordult mai alapigénkben. Összeszámoltam 8x igéri Isten az áldást ebben a rövid szakaszban.

Áldás – az Ószövetségnek, de még az Úsz.-nek is egy igen fontos szava ez. Ugyanakkor manapság már nem igazán használjuk. Ma már nem száll az elsőszülöttségi áldás apáról fiúra, a fiatalok nem kérik a szülők áldását a házasságukra, sőt már a templomba sem áldásért jön a fiatal pár, hanem esküvőt tartani, a gyermekek születése előtt sem áldott állapotba kerül valaki, hanem terhes lesz, az eső is rossz idő, és nem égi áldás... stb.

Talán egyházi berkekben még megmaradt az áldás szó használata, de ez is – katolikus hatásra – inkább a pap/lelkész által megfogalmazott imádság, amelyben kérjük Isten kegyelmét XY életére. Mintha a lelkész, vagy pap többet tudna tenni ezért, mi mi magunk. De eszünkbe juthat az istentiszteleten, az oltárhoz térdeléskor mondott áldó ige, vagy az istentisztelet végén elhangzó ún. ároni áldás, aminél el is hangzik: vegyétek az áldást!

De mi is tulajdonképpen az áldás?

Egy kolleganóm doktori értekezést írt ebben a témakörben, aminek hatására azután megjelentek könyvek, amelyekben különböző helyzetekben elhangzó áldások szerepelnek. Ezeket olvasva is kiderül, hogy az áldás nem emberi cselekmény. Ezt erősíti egyébként az a nyelvtani szerkezet – a passzív participium, amely az „áldott leszel” kifejezéssel fordítunk magyarra. Áldott leszel, méghozzá Isten az, aki meg fog áldani.

Az áldás Isten ajándéka, jelen esetben jutalma. Áldott leszel, azaz olyan dolgok történnek veled, amelyek felett az embernek nincs teljes hatalma: ⁴Áldott lesz méhed gyümölcse, földed termése és állataid ivadéka...

Bár sokat tehetsz érte – ahogy Pál mondja ültethetsz, öntözhetsz, de a növekedést az Isten adja. Az áldás ezt a növekedést jelenti.

Ha már a jelentéseknél tartunk, akkor érdekes az is, hogy a héber bárak szó azt is jelenti: térdet hajt, leborul. Igen, hiszen csak az lesz áldott, aki leborul az Isten elé. Erre később még visszatérünk.

Áldott leszel. Amikor az igehirdetésre készülve elolvastam ezt a szakaszt, olyan jó érzés fogott el, egészen fellelkesültem. Így indulni az új évbe: áldott leszel! Ez aztán az ajándék. Aztán tovább olvastam egy kicsit a kijelölt szakasznál az ígét, és ott azt láttam, hogy nem csak áldás, hanem átok is szerepel, méghozzá nem is kevés. Átkozott leszel... Ez most nem szerepel az igehirdetés alapigéjeként, bár a teljes képhez mindenképpen hozzátartozik. Áldás és átok együtt jár. Mert vagy ez, vagy az. Vagy Istennel, vagy Isten nélkül. Nincs középút, nincs olyan, hogy majd valahogy lesz.

Az új év, az új kezdet sokak számára jelent egyfajta határvonalat. A mai naptól más leszek. A mai naptól minden jobb lesz. A mai naptól megváltozik minden. És sokan egy-egy elhatározást tartanak is. De vajon áldás lesz-e ez az elhatározás, vagy átok? Mert ha a saját erőmből akarok megvalósítani valamit, akkor nagyot lehet bukni is. Olyan ez, mint amikor a gyerek fára mászik. Meg tudom csinálni, nem kell segíteni – mondja, és ellöki a szülői kezét. Egészen jól is megy egy darabig, de elég egy óvatlan mozdulat, egy megcsúszó láb, egy letörő gally, és máris kész a baj. És jön a kérdés: miért nem fogtál meg?!

Mennyivel másabb lenne, ha a szülői kéz támogatásával, az ő tenyerének segítségével, az ő karjaival másznánk meg azt a fát. Így is nehéz, de ő a saját testével véd, amikor leesünk. Ezt jelenti az áldás. Hogy odaad mindent. Még a saját élete sem drága. Olyan dolgot ad hozzá a mi emberi próbálkozásunkhoz, amit más nem tud, ami csak az ő hatalmában áll.

Azért egy dolgot ne felejtsünk el. Mert elég fontos. Mégpedig azt, hogy az áldások ígéretéhez kapcsolódik

egy feltétel:

¹Ha engedelmesen hallgatsz az ÚRnak, a te Istenednek szavára, ha megtartod és teljesíted mindazokat a parancsolatokat, amelyeket ma parancsolok neked, akkor a föld minden népe fölé emel téged Istened, az ÚR. ²Rád szállnak mindezek az áldások, és kísérni fognak téged, ha hallgatsz az ÚRnak, a te Istenednek szavára.

Amikor Mózes szájából elhangoztak ezek az áldást ígérő szavak, akkor a zsidó nép épp az ígéret földjének kapujában állt. Sok viszontagság, szenvedés – a pusztai vándorlás félelmetesnek ható 40 éve volt a hátuk mögött. Mózes elismétli a parancsolatokat, amelyeket Istentől kapott, hogy ezeket tartsák meg. Elmondja újra, ez az Isten akarata, ez vezet a boldogabb, áldott élet felé. Áldott leszel, ha megtartod. Megtartom!

Újévi fogadalmként boldogan, lelkesen, nagy hangon mondhatjuk mi is: hát hogyne! Megtartom! Menni fog.

Megtartom, ahogy a diétát. Megtartom, ahogy megannyi újévi fogadalmamat. Néhány napig, hétig, hópig... aztán minden kezdődik előről, vagy még rosszabb lesz a helyzet. A diétára mondják, hogy nem csupán elhatározás kérdése, hanem életstílust kell váltani hozzá. Hát valahogy így van ez a parancsolatok megtartásával is. Csak az a baj, hogy még akkor sem megy, és újra és újra elbukik az ember. Leesünk a fáról, és elég nagyot koppanunk, mert magunk akarjuk megtartani.

Ha megtartod és teljesíted mindazokat a parancsolatokat, amelyeket ma parancsolok neked...

Emlékszünk még mit jelent a héber bárah szó? Áldást, de elsődleges jelentése: térdre esni, leborulni.

Igen, mert csak így megy! Hogy beismerem – nem megy. Hogy kérem Istent segítsen. Nem tudom megtartani, nem tudom teljesíteni.

De akkor hogyan lehet mégis enyém az áldás?

És itt következik az újévi csavar. Mert Isten azt mondja: jól van, nem tudod megtartani amiért átok sújt, de az átkot én átvállalom. Pál ezt írja (Gal 3,13) Krisztus megváltott minket a törvény átkától úgy, hogy átokká lett értünk – mert meg van írva: „Átkozott, aki fán függ”.

És ebből következik az is, hiszen átok és áldás együtt jár. Hogy az áldás így a miénk lehet. Persze nem a lottó főnyeremény, nem mesés gazdagság, nem kirobbanó egészség, és csodálatos gyógyulások, nem külső és belső békesség és harmónia. Az áldás nem ez, az áldás az, amit Isten ad. És ő sokkal többet és jobbat ad.

A zsidó nép számára egykor az ígéret földjére való bemenetelhez kapcsolódott az áldás fogalma. Nekünk is egy bemenetelre, csak a mennyek országába való bemenetelre vonatkozik. Isten ezt adja, ezért adta egyszülött fiát, hogy aki hisz benne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

De nekem már most kell! Most kell valami ebből az áldásból. Most akarom érezni, hogy ott az Isten áldása az életemen.

Azt tapasztalom magamon is, és másokon is, hogy a hívő ember, a Jézus Krisztusban hívő ember meglátja még a látszólag rossz dolgokban is az Isten áldó kezét. Betegségben és gyászban, nehéz helyzetben és rendkívüli körülmények között is. Én azokat az embereket láttam mosolyogva hordozni súlyos terheiket, akik nemcsak hittek Istenben, hanem minden tettük, minden dolgok Jézus nevében kezdték meg.

A mai napon az egyház nem az új évet, hanem Jézus neve napját ünnepli. (Ahogy az oltár előtti ígében hallottuk). Jézus neve. Az ő nevében kezdeni meg a napot, az ő nevében indulni a munkába, a feladataim felé, az ő nevében tenni a dolgomat, az ő nevében fejezni be a napot. Az ő nevében, azaz vele. Ez az, ami segít, ha tudom hogy Jézus ott van velem, mindenben.

Az új évszám, új kezdetet jelent. Új kezdetet: Vele. Bízd Újra Életed Krisztusra! BÚÉK!